

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

Väikelinna kuulujutud



Originaali tiitel:
Carolyn Brown
Small Town Rumors
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2018 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E01374920
ISBN 978-9949-82-539-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Megan Mulderile,
minu toimetajale.
Suur tänu,
et jätkuvalt minu lugudesse usud!*

Esimene peatükk



*K*ui Jennie Sue Baker tol keskpäeval peatäna kohviku ees peatunud liinibussist maha astus, oli peaaegu kuulda, kuidas Texase osariigi Bloomi linnake kõlakatest sumises. Tavalistel raugetel päevadel hõljus klatš linna kohal nagu suits mõnes vanas kantribaaris. Parematel päevadel varjutas kogukonna arvamus päikese.

Täna oli Bloomi jaoks kindlasti hea päev, aga Jennie Suele, kes oli kõikide nende kuulujuttude märklauaks, oli see tõeline rist ja viletsus.

Ta pühkis laubalt higi ja võttis kätte kohvri, mille bussijuht tema kõrvale kõnniteele asetas. Buss sõitis edasi ja Jennie Sue seiras pilguga ümbrust, otsides ema pärilvalget Cadillaci, mis oleks pidanud kusagil siinsamas seisma, aga ei silmanud seda.

Ta pani kohvri maha ja kaalus tõsiselt sellel istet võtmist. Emal polnud süüdi – tegelikult mitte, sest Jennie Sue oli talle helistanud vaevast tund aega tagasi ja kui juuksurijad välja arvata, ei jõudnud Charlotte kuhugi õigel ajal. Ilusalongis räägiti nimelt linna kõige mahlakamat klatši.

Nojah, emps peaks kiiremini tegema, sest peatänaval kohvri otsas istuv Jennie Sue Baker lööks ilusalongi kihama kui herilasepesa.

Teisel pool tänavast asuvast kohvikust levis temani rasvaste hamburgerite, peekoni ja friikartulite lõhnapihv. Kõht tuletas meelde, et müügiautomaadist hommikusöögiks ostetud pakk küpsiseid oli ammu

otsas. Kohvrit enda järel üle tänava vedades oli ta niivõrd keskendunud kohvikusse jõudmisele, et ei märganud autot, mis vaid paar meetrit enne teda teeservas pidama sai. Juht lasi signaali, Jennie Sue võpatas ja jäi autot jõllitama, ning taipas alles siis, et rooli taga istus ema. Ta ei näinud läbi tumendatud klaaside küll Charlotte'i nägu, aga tundis tagumist ust avades ja kohvrit sisse visates liigagi hästi temani õhkuvat jääkülma hingust.

„Ma mõtlesin välja suurepärase selgituse,“ lausus Charlotte kohe, kui Jennie Sue turvavöö kinnitanud oli.

Ema suust kõlanud tervitus ei pannud Jennie Sued imestama, aga ta oli pettunud. „Tere sulle ka, emps. Nii tore sind näha, sa oled kaunis nagu alati. Kas meie viimasest kohtumisest on tõesti kuus kuud möödas?“

„Ära targuta,“ nähvas Charlotte. „Me räägime ja kirjutame iga nädal. Ja rääkides viimasest korrast, kui ma sinuga kohtusin, siis ma ei näe, et sa oleksid midagi oma viie lisakiloga ette võtnud.“

„Ma olin haiglas. Pealegi meeldib mulle süüa,“ vastas Jennie Sue.

„Ilmselgelt,“ ohkas Charlotte. „Kodutu naisterahva moodi ringi kõndida meeldib sulle vist ka? Kui levib jutt, et sa bussist sellises riietuses välja astusid, ei suuda ma enam kellelegi otsa vaadata.“ Ta hakkas sõitma. „Vean kihla, et Cricket passis akna juures. Selle tüdruku silm ei jäta midagi märkamata.“

„Emps, ega ma filmistaar pole ja ma ei näinud ühtegi paparatsot, kes mind kangesti pildistada oleks tahtnud. Me elame Bloomis, mitte Los Angeleses.“ Ta nihutas end istmel. „Nii et Cricket töötab endiselt kohvikus? Ta töötas seal juba siis, kui me keskkoolis käisime.“

„Siin linnas oled sa tõesti, ning jah, töötab küll. Peale kuulujuttude levitamise ei paista tal teisi ambitsioone olevat. Tema vend Rick tuli paari aasta eest peale sõjaväes teenimist Bloomi tagasi. Rahvas räägib, et ta sai pommiplahvatusest päris kõvasti räsida. Nüüd peab ta lihtsalt talu.“ Charlotte laksas käega vastu rooli. „Neetud! Amos paneb raamatupoodi kinni. Läheb ilmselt pärastlõunaks raamatukogu lahti tegema. Ning jahvatab Lettie ja Nadine Cliffordile kõik edasi.“

„Nad on veel elus? Kas nad pole mitte juba üle üheksakümne?“

Charlotte noogutas. „Ma arvan, et üks neist on üheksakümmend ja teine natuke noorem, kaheksakümmend seitse või kaheksakümmend kaheksa. Aga usu mind, mõlemad elavad saja-aastaseks ja levitavad elu lõpuni kuulujutte, eriti kui asi puudutab mind või mu esivanemaid. Need kaks mutikest oleksid pidanud juba aastaid tagasi kõrvad pea alla panema.“

Kergem oli muuta suvalisel päeval Lääne-Texases puhuvate tuulte suunda kui Charlotte'i arvamust, nii et Jennie Sue vahetas teemat. „Heakene küll, emps, milline sinu täiuslik väljamõeldis siis olema saab?“

Charlotte pööras Bakerite teeotsale. „Sa oled siin ainult külas. Percy on töö tõttu välismaal ja sinu väike sportauto on töökojas paranduses. Lihtne, aga ma arvan, et ajab asja ära. Keegi ei pea teadma, et Percy su maha jättis või et sa said lapse – või mis veel hullem, et sa oled sellest ajast peale nagu erak end inimeste eest varjanud.“

„Osaliselt on see õige. Ma *olengi* siin ainult korraks. Mul on kraad käes ja ma olen valmis tööle asuma. Ma küsin tööd isa käest,“ lausus ta.

„Mida kuradit! Seda sa küll ei tee.“ Charlotte'i häääl muutus kiledaks ja ennustas vihahoogu, mille poolest ta kurikuulus oli.

„Küsin jah, ja kui temal midagi pakkuda pole, panen ma lehte kuulutuse ja leian tööd kusagil mujal. Ja üldse, ema, kui keegi küsib, miks siis mitte tõtt rääkida? Mina plaanin seda igatahes teha. Mul on ükskõik, mida inimesed mõtleavad või teevad,“ lausus Jennie Sue.

„Sa kohe päris kindlasti ei tohi niimoodi teha!“ vahutas Charlotte vihast. „Ma kavatsen sekkuda ega lase oma nime poriga määrada.“

Jennie Sue pea valutas juba päris kõvasti. Ta pigistas põidla ja nimetissõrmega ninajuurt. „Emps, lõpuks tuleb kõik ju ikkagi välja.“

„Hoia käed ninast eemal. Kui me ettevaatlikud oleme, ei saa keegi teada. Eelmiste jõulude ajal mätsisime lapse kohta kõik kinni ja see oli palju suurem asi kui praegune. Kus su ülejäänud asjad on?“ Ta heitis pilgu tagaistmel külitavale üksikule kohvrile.

Jennie Sue südant pigistas süütunne. Ta polnud vahele astunud ega võtnud üle oma surnult sündinud lapse matuste korraldamist, nagu oleks pidanud tegema. Ta oli lasknud emal endast üle sõita, matuse-

teenistust ei toimunud ja ta polnud isegi Emily Grace'i haul käinud. Bloomis oli ta üle pika aja esimest korda.

„Kõik mu asjad on tagaistmel. FBI tüübid lubasid mul kaasa võtta ainult ühe kohvri riietega ja nad vaatavad kõik asjad ükshaaval üle, et ma midagi välja ei smugeldaks ja maha ei müüks. Korter, minu auto ja mööbel on Percy asukoha kindlaks tegemiseni arestitud ja ma kahtlen, kas neil õnnestub ta üldse kunagi üles leida,“ lausus Jennie Sue, klomp kurgus.

„Ma mõtlesin, et kui sa lahutuspaperitele alla kirjutasid, said sa korteri ja auto endale jätta. Ja ta pidi sulle andma tšeki elatisrahaga,“ ütles Charlotte.

„Tuli välja, et seaduslikult oli kõik endiselt tema nimel. Kaks viimast elatistrahaga tšekki olid katteta. Mul olid hoiuarvel mõned dollarid, aga need kuivasid päris kiiresti kokku.“ Ema parkis auto maja ette ja Jennie Sue proovis ta tähelepanu kõrvale juhtida. „Mis Lesteriga juhtus? See seal on uus aednik.“

„Ma pidin Lesteril minna laskma. Väga kahju küll, aga ta oli liiga vana, et territooriumi korras hoida. Uus poiss tuleb otse ülikoolist, tal on kraad maastikuarhitektuuris. Üks igavene mesikeel on ta ka, nii et hoiatamata kaugemale. Armas jumal, millised jutud lahti läheksid, kui sa talle kasvõi ühe kahemõttelise pilgu viskaksid,“ sõnas Charlotte.

Jennie Sue ignoreeris ema juttu. „Frankist ja Mabelist pole sa vist lahti saanud?“

„Jumal, ei! Ma ei saaks ilma Mabelita hakkama. Ta on mu parem käsi. Ta läheb väga elevile, kui sind näeb, aga ära midagi üleliigset räägi – isegi mitte talle. Nood neetud Cliffordi-õed on ta nõod ja ta räägib neile minu seljataga kõik ära.“ Charlotte astus autost välja ja viskas võtmed garaazist välja tulnud vanemale hallide juustega meesterahvale. „Tee auto puhtaks, Frank. Ilusalongi kõrval käisid ehitustööd.“

„Jah, saab tehtud.“ Frank naeratas Jennie Suele.

Paari pika sammuga oli Jennie Sue vanamehe juures ja embas teda tuliselt. „Ma olen teist kõigist nii kõvasti puudust tundnud.“

„Mitte nii palju, kui meie sinust, mu tüdruk. Ja mina sain esimese kalli. Mabel muutub nii kadedaks.“ Frank astus sammu tagasi. „Vein

kihla, et oma empsile valmistasid sa üllatuse. Kuidas sa siia said? Lendasid Dallasesse? Nicky, kas sa võtaksid kohvri ja viiksid selle preili Jennie Sue tuppa?“

„Ma tulin bussiga ja ma usun küll, et üllatasin teda. Kui ma helistasin, oli ta ilusalongis. Ja tänan sind, Nicky. Me pole kohtunud.“ Ta sirutas käe ja nad tervitasid teineteist.

„Ma olen siin töötanud kõigest paar nädalat,“ lausus Nicky.

„Jääd sa kauemaks?“ Frank heitis pilgu üksikule kohvrile, mida Nicky auto tagaistmelt välja tiris. „Või ainult üheks ööks?“

„Ma jään pikemaks ajaks,“ vastas Jennie Sue.

„Siis on hästi. Ilma sinuta pole siin päris sama.“ Frank istus Cadillaci ja käivitas mootori. „Sinu papsil on küll väga hea meel, et sa ta sünnipäeva ajal siin oled. Pidustused toimuvad paari nädala pärast.“

„Siis olen ma siin.“ Frank sõitis minema ja Jennie Sue lehvitas talle.

Köögist tuiskas välja Mabel, jooksis läbi elutoa, kahmas Jennie Sue karuhaardesse ja vajutas ta mõlemale põsele musi. Lühikest kasvu naine, kelle hallid juuksed olid kuklasse kõvasse väiksesse krunni kinnitatud, oli pea sama pikk kui lai. Frank oli Jennie Suele vanaisa eest olnud ja tema naine Mabel ühendas lapsehoidja ja kasuvanaema rollid. „Kulla tüdruk, oleksin ma teadnud, et sa tuled, ma oleksin sulle aprikoosimoosiga pirukaid teinud.“

„Mida iganes sa praegu küpsetad, lõhnab see imeliselt. Ma olen nälgine nagu hunt. Pole hommikust saati söönud muud kui paki juustuküpsiseid. Kas sa teed praekana?“

„Jah, ja sellel kanal oli neli lisajalga,“ narris Mabel.

„Kui ma väike tüdruk olin, rääkisid sa kogu aeg nii.“ Jennie Sue kallistas teda veel ühe korra.

Charlotte'i huuled olid kriipsuks tõmmatud. „Jumala eest, pole talle vaja ei pirukaid ega ka praetud asju. Ta on peale meie viimast jõulaegset kohtumist New Yorgis vähemalt viis kilo juurde võtnud. Me peame kõvasti vaeva nägema, et need maha saada. Nii et ta võtab salati ja löigu lõhet väherasvase kastmega.“

„Ta vihkab lõhet.“ Mabel pilgutas Jennie Suele silma. „Nii et kuidas oleks salati ja paari kanakoivaga? Need ju ikka meeldivad sulle?“